

На 3 декемврий, въ 6^{1/2} часа сутриньта, отпътува Царьтъ отъ Пордимъ, прощавайки се сърдечно съ людето що го изпращаха: войници, офицери, жители пордимски при звуковетъ на мелодичния прѣображенски маршъ.

* * *

При заминаването си отъ Пордимъ Царьтъ пожела да види стопанина на къщата — Ив. Стойковъ, въ която живѣ, за да го награди парично за оказаното му гостоприемство, но признателния Ив. Стойковъ прѣдъ сторенитѣ жертви на руския народъ за изкупление на свободата ни, смирено отговори Царю: „Ваше Величество! нашето възнаграждение е скъпата свобода, която ни дарите“. Слѣдъ тия думи Царьтъ извади прѣстена си отъ ржката и постави на ржката на стопанина на Царевото жилище — Ив. Стойковъ, синътъ, на когото Василь Ив. Стойковъ, бѣ възпитаникъ на царска стипендия въ едно отъ военитѣ руски училища, но тоя младежъ не бѣ честитъ да се радва дълго на свободата на своето отечество — България, дарувана отъ великодушния Царь-Благодѣтель; той се върна въ България прѣзъ 1889 година и почина прѣзъ мѣсець февруарий въ родното си село.

Тая къщичка въ село Пордимъ — жилището на Царя-Освободителя, позната на врѣмето си подъ името двореца въ село Пордимъ, комитетътъ „Царь-Освободителъ“ е прѣобърналъ на къща-музей Николай Николаевичъ — Великия Князь — Главнокомандующъ руската армия прѣзъ врѣмето на освободителната война 1877 година. Тая къщичка въ днешния си видъ е ремонтирана и въ нея, въ стаитѣ сж наредени подаръцитѣ на руското правителство — воено-истори-